

Da bi mogli pastirčki vsaj od daleč, ali vsaj v temni sobi, ko bi bile samo jaslice razsvetljene od rdeče luči, vzbuditi iluzijo...«

»Za celo leto ste si podaljšali skrb!«

»Saj to ni glavna skrb, gospod komisar!«

Glas je komisarja prisilil, da je pogledal diurnistu v oči.

»Negotovost, da li jih sploh sprejme od mene... in da li me napačno ne razume...«

»Kaj... kaj ne ve?«

»Neža ve, in sedaj Vi. Ali za koga jih delam, ne ve Neža... Nihče, nihče ne ve, za koga...«

»Tista... tista ne služi Vašega truda ob ranih jutranjih urah?«

»Ne!«

»Kako vendar...?«

»Kdo je Adela... In kaj sem jaz?...« je šepnil diurnist ko samemu sebi.

Komisarju so vztrpetale nozdrvi, okoli ust je začutil poteze, ko da mu jih je zarezal nož. Povesil je pogled in ga zapičil na okraske na skrinjici.

»Morda ji sploh ne izročim!« je pretrgal diurnist mučen molk, zgrabil z obema rokama po pastirčkih in ovčicah, jih zmetal križkraž v skrinjico, zaloputnil pokrov, vzela skrinjico pod pazduho in se obrnil.

Komisar je siloma dvignil glavo in pogledal za diurnistom. Nujno je čutil, da mora nekaj reči. Karkoli, karkoli, samo da reče! Ali preden je prišla beseda iz grla, je diurnist zaprl vrata za seboj.

Komisar je stopil korak proti vratom, obstal, si potegnil z roko preko čela. Rastreseno in ko da se je prebudil iz spanja je pogledal po sobi, stopil k oknu, pritisnil vroče čelo na šipo in se zazrl v gosto meglo.

Tako grenko mu ni bilo še nikdar pri srcu kakor tedaj.

SKRIVNOSTNI ROMAR.

Miran Jarc.

I.

Z mirno roko si prižgala luč pred kipom Žalostipolne...

drevesa so trepetati prestala,

zavesa rose na trati je vzvalovala,

skozi oblake je luna posijala —

Stvarstvo se s Tabo vred zamika v prabesede vesoljne...

Moji sklenjeni roki sta tresoči ko kriki škrtajoči:
 v njih ječe drevesa, kadar jim ruje vihar korenine,
 v njih zašumi misel, kadar kosa dvomov jekleno šine,
 hladni sta ko razklanega svoda temine.
 Moja duša je trudna v tej dvojni noči. — —

In tedaj je še name pal
 iz kapelice soj,
 ves sem vztrepetal...
 Bom klonil tudi jaz nocoj — —
 O, težko je biti v noči brez tebe, soj!

II.

Zame ni ničesar več na sveti
 in jaz romam romar tih...
 na mojem nebu mi le sveti
 kristalno daljnega angela dih
 in jaz razprožam v daljave vzdih:
 zame ni ničesar več na sveti.
 A kadar v sferskem sem objelji
 razmahnenih sanj, ki zlagam jih v stih —
 nisem ko kraljevič ali davni menih?
 In pišem kakor v razodejti,
 kot da poslušam nočne zvonove...
 omotične gozdne skrivnostne glaso ve...
 visokega morja solnčne valove...
 in sem tih, sem romar tih.

III.

V gozdu borovcev je nočno zvonjenje ustavilo troje potujočih ljudi.
 V zvezde se je plašno ozrlo šestero oči.
 Troje debel so se oprijele trudne roké.

Človek se je prebudil in sklonil nad svoje srcé
 in z mislijo je po veseljstvu razprožil krog
 in vzdihnil: Kako si skrivnosten — Bog!

In troje ljudi se je k tlom sklonilo
 in najtišje kesanje obudilo
 za grehe, ki zanje srcé še ne ve.

Take noči zemljane moliti uče.